

נקודות של אור

מאמר יסודי בנבכי החיים טזכינו לטמוע מפי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א – ביום טני פרטת מטות מסעי תטפ"ה

פי א. סתירה קיומית

לא יכול להיות שהקדוש ברוך הוא ברא אותי כדי לתת לי הצלחות.

לא יכול להיות שעשיתי את כל הדרך עד לעולם הזה רק בשביל לכבוש יעדים, רוחניים או גשמיים.

כי המקום ממנו נחצבתי – הוא אין סופי! כל האושר והסיפוק בעולם כלולים בו, שום דבר לא היה חסר לי שם!

כשאני מסתובב כאן בעולם ומחפש דרך להשיג את היעד הבא, ולא משנה אם היעד הזה הוא לזכות להקים סוף סוף בית נאמן בישראל, או להבריא מהמועקה הרפואית, או להצליח לפתור את הפלונטר שאליו נקלעתי, או לפתח את העסק שהקמתי, או אפילו להגיע למדרגה רוחנית כלשהי – באותם רגעים כל מה שעומד מול העיניים שלי זה להצליח להגשים את היעד הזה.

אבל האם זה מה שהריבונו של עולם רצה כשהוא שלח אותי לעולם?

האם נשלחתי לכאן כדי לפתור את הבעיות של עצמי? והרי לפני שהגעתי לכאן – לא היו לי שום אחת מהבעיות האלה!

אז למה באתי לכאן? כדי לזכות לישועות?! כדי להגיע למיליון הראשון?!

האם עזבתי את האינסוף שבו יש יותר מכל הכסף והזהב שבעולם – כדי להגיע למיליון אחד או למיליארד אחד?! זה נראה לנו הגיוני?!

מצד שני, אי אפשר להתכחש: אנחנו חייבים את היעדים האלה כדי להתקיים.

הקדוש ברוך הוא ברא אותנו עם נפש כזו, שמרגישה צורך אינסופי להצליח, הוא זה שברא אותנו עם השאיפה למיליונים, הוא זה שנטע בנו את הכמיהה להיות בריאים ולהביא דורות ישרים לעולם, הוא זה שברא אותנו לתוך מציאות שבה כולם שואפים להקים בית בישראל.

אז מצד אחד יש בנו מנועים עוצמתיים ששואפים כל הזמן להתקדם ולכבוש יעדים, ומצד שני – לא ייתכן שזו המטרה לשמה באנו לכאן.

אז מה כן?

פי ב. שתי שאלות, עונש אחד

המדרש אומר, שבני גד ובני ראובן היו הראשונים מכל השבטים שגלו מאדמתם.

למה? המדרש מסביר, שהדבר הזה הוא עונש על כך שהם בחרו בעצמם את שטח המגורים.

על המדרש הזה יש שתי שאלות מהותיות:

דבר ראשון – האם הם לא היו צודקים בטיעון שלהם? הם שומעים על ארץ זבת חלב ודבש אליה הם עתידים להיכנס, אבל מה לעשות שהם לא יכולים להסתפק בארץ מלאה פירות עסיסיים, הם התברכו משמים בעדרי צאן ענקיים, והם חייבים דווקא ארץ מרעה!

ומה לעשות, שהארץ הכי טובה למרעה בכל האזור – הוא דווקא עבר הירדן?

האם זו לא ההשתדלות המינימלית? האם אנו מצפים מהם לוותר על כל הצאן, על כל הנכסים שלהם – ולתת לצאן לגווע ברעב מחוסר מרעה?!

ושאלה נוספת:

לא חולפות כמה שנים מאותו אירוע בו מבקשים בני גד ובני ראובן לזכות בנחלת עבר הירדן, ויהושע כובש את ארץ ישראל ומחלק אותה לשבטים על פי הגורל.

ומה מתברר באותו הגורל? שהנחלה שנבחרה משמים עבור בני גד ובני ראובן – היתה לא אחרת מאשר עבר הירדן!

במילים אחרות: הארץ אותה הם בחרו – היתה שלהם מלכתחילה...

נו, אם הכול כל כך מדויק – למה הם נענשו?

ג. מה שהרווחתם על הדרך

בואו נתאר לעצמנו מה היה קורה, אם הם לא היו מבקשים לנחול את עבר הירדן.

הם היו עוברים את הירדן יחד עם כלל ישראל, ועדרי הצאן האדירים פוסעים אחריהם בפעויות רכות...

הם מביטים ימינה ושמאלה, ונחרדים: **מה יהיה? מאיפה יפרנסו את כל הצאן הזה? אין כאן שטחי מרעה!**

בשנה הראשונה, הם עוד איכשהו מסתדרים, וכך גם בשנה השניה והשלישית, אבל מיום ליום מתברר להם שהפתרונות לא יכולים להחזיק מעמד לאורך זמן, ודאי שלא לדורות ארוכים.

ומה יהיה איתם? מה יהיה עם אימפריית הצאן אותה בנו במו ידיהם, בעמל ובזיע?

במצב כזה, בדרך כלל מתחילים לצוף בתוכנו שאלות באמונה. מה הולך כאן? האם הקדוש ברוך הוא לא רואה שאנחנו לא מסתדרים? האם הוא לא מבחין שככה אין לנו סיכוי?

וכשהשאלות האלה עולות, והבלבולים והתסכולים צפים, יש לנו שתי אפשרויות: או לכעוס ולרטון ולהאשים את כל העולם – או לנשוף שפתיים, להתמודד, להילחם בעקשנות עם המחשבות המחלישות, להתחזק באמונה שהכול זה הבורא, ולמרות שאיננו מבינים – יש כאן תוכנית מדויקת...

ויעברו עוד קצת שנים, והארץ סוף סוף תיכבש, והגורל בוא יבוא.

ובבת אחת יתברר – שהקדוש ברוך הוא דאג להם לנחלה שמתאימה בדיוק למה שהם צריכים. ארץ עם שטחי מרעה נדירים!

בסופו של תהליך, הם יוצאים עם תשובה ברורה וישועה מופלאה – **אבל יותר מזה: הם יוצאים עם תהליך נפשי עוצמתי, הם יוצאים ברכוש גדול של חיבור אל הבלתי מושג, של הכנעה, של סבלנות, של יכולת לנשוף שפתיים!**

וזה, אומר השפת אמת, הבעיה של בני גד ובני ראובן:

את הקרקע הזו – הייתם מקבלים בכל מקרה!

הישועה שלכם – היתה באה גם כך!

אבל את הסבלנות, את התיקון הנפשי, את החיבור למהות – את זה פספסתם במו ידיכם, רק בגלל שלא התאפקתם, רק בגלל שמיהרתם...

ד. מלחמה חסרת תכלית – זוהי התכלית!

ר' אשר אומר: מה שאתם אמורים לקבל – תקבלו בכל מקרה, כל השאלה היא – מה קניתם על הדרך...

הקדוש ברוך הוא לא שלח אותנו לכאן כדי להשיג את הישועה – אלא כדי להילחם עם העצבות והבלבול שמנשבים בתוכנו עד הישועה!

הוא לא שלח אותנו כדי להרוויח מיליון – אלא כדי לגלות אותו בתוך הצמצום!

הוא לא ברא אותנו כדי שנצליח להגשים יעדים – אלא כדי שנלמד לחיות בסבלנות ובאמונה, ולעצום עיניים גם כשאיננו מצליחים להבין!

כשבני גד ובני ראובן נכנסו לארץ להילחם לצד שאר השבטים – הם אכן עשו זאת, אבל הם ידעו על מה הם נלחמים, היתה להם מטרה מוגדרת מול העיניים, הם נלחמו – וזכרו את הארץ השמנה והאיכותית שממתינה להם מעבר לגבול...
ואת זה הקדוש ברוך הוא לא רצה!

הוא רצה שהם יילחמו – ולא יבינו למה הם נלחמים. הוא רצה שהם יקומו בכל בוקר של קרב וישאלו את עצמם 'על מה אני נלחם בכלל? על ארץ שאין לי מושג איך היא עונה לי על הצרכים?!'

הקדוש ברוך הוא רצה שהם יילחמו, לא רק פיזית – אלא בעיקר מלחמה פנימית, עיקשת וחזקה, מול המחשבות המבלבלות...
כי ארץ ישראל זה לא רק חלקת נדל"ן, זה ארץ שכולה חיבור, ארץ שכולה פנימיות, ואת זה – אי אפשר להשיג על מגש של כסף, רק עם מאבק פנימי, רק עם מלחמה מול הבלבול והצדק...

ה. בין שתי עריסות

תחשבו על שני זוגות הורים שעומדים באותו יום ליד עריסת תינוק. שני תינוקות קטנטנים הגיחו באותו יום לעולם. הטלפונים הנרגשים לא מפסיקים להגיע. כולם מברכים פה אחד 'שתזכו לגדלם לתורה ולחופה ולמעשים טובים!'
המטרה הוגדרה, אצל שניהם: לזכות להוביל אותם לחופה...

אבל מכאן ואילך – דרכיהם של הילדים והוריהם נפרדים.

ילד אחד – הוא החלום של כל אבא ואמא. הכול אצלו חלק. הוא לא מעיר אותם בלילות מידי, הוא קולט את השפה מיד, הוא לא עושה בעיות בקריאה, גם לא בחברה, גם לא בבית, גם לא ברחוב – ובקיצור: **ילד מושלם.**

השנים חולפות, ומילד מושלם הוא הופך להיות בחור מושלם, מושא גאוותם של הוריו. ישיבה קטנה, ישיבה גדולה – **והנה, הם עומדים להגשים את המטרה: הם מובילים אותו, בדמעה נוצצת ובאבוקות אש בוערות, מתחת לחופת הקטיפה...**

אבל מה קורה עם התינוק שבעריסה השניה? סיפור קיצוני לצד השני...

כבר בחודשים הראשונים לחייו הוא מצליח להתיש את הוריו. בכל לילה בעיה אחרת. כשהוא גדל מעט – **מתברר שההתפתחות שלו מאוחרת, ושהוא רגיש באופן מיוחד, ושהקריאה שלו לא תקינה, ושיש לו קשיים חברתיים.**

והשנים חולפות, ומילד שרע לו הוא הופך להיות בחור שרע לו, והוא לא מוצא את עצמו, וההורים נושכים שפתיים, ונאבקים, ולא יודעים איפה לשים את עצמם מרוב בושה – בעיקר כשהם פוגשים את הילד מהעריסה הראשונה.

והנה, אחרי שנים של מאמץ, אחרי מסע ארוך ומתיש – הם עומדים סוף סוף תחת החופה, מובילים את בנם לחייו החדשים. שניהם הגיעו לקו הגמר של המרוץ.

אבל ההבדל בין השניים – הוא עצום.

כי את קנייני הנפש שאותם הורים עברו ברגעים הכי מתישים, את היכולת להבליג ולהמתין לישועה, את היכולת לא להתפוצץ למרות שהסאה כבר הוגדשה אינספור פעמים – את זה איש לא יוכל לקחת מהם!
ובשביל זה, הרי, כל העולם נברא...

ו. נקודת המפירה

זו בדיוק הנקודה:

על התוצאות בחיים – אין לנו שום שליטה. הקדוש ברוך הוא קבע מראש את כל מה שיקרה איתנו, ומה שהוא החליט – יקרה גם אם נתאמץ מאוד לשנות את זה...

"ראה", אומר לנו הקדוש ברוך הוא, "נתתי לפניך את החיים ואת הטוב, ואת המוות ואת הרע", את נתוני החיים – אני ורק אני קובע.

אתה לא יכול להחליט להיוולד – וגם לא להחליט למות.

אינך יכול לקבוע מתי יהיה לך טוב, ומתי חלילה יבואו רגעים קשים.

מה כן? מה בכל זאת התפקיד שלנו? "ובחרת בחיים".

הבחירה שלנו היא – מה אנחנו עושים עם המסלול שנקבע לנו.

האם הדברים שנעבור כאן בעולם ינתקו אותנו – או יחברו אותנו אל מקור החיים?

התוצאה, הישועה, כל אלה יבואו בין כה וכה, כל השאלה היא – מה הרווחנו על הדרך...

ז. נְקִידַת הַתְּפִילָּה

ההבנה הזו מגלה לנו אור חדש, לא רק בהסתכלות על המעברים וההתמודדויות – אלא גם על מטרת התפילה.

כי אם הסיבה שאנחנו אמורים להתפלל היא כדי לזכות לישועה, והישועה בין כה וכה תגיע – לשם מה עלינו להתפלל?

יותר מזה: אם מטרת התפילה היא להשלים את מה שחסר לי – למה אני אמור להתפלל גם על דברים שלא חסרים לי?

איך אפשר לצפות מאדם שמסודר כלכלית – להתפלל ולבקש בלהט ובחיבור לפרנסה בשפע? הוא הרי מסודר כלכלית!

יותר מזה: הזוהר הקדוש אומר שבשמים מתרעמים על אלו שמצווחים ככלבים ואומרים 'הב – הב', תן לנו, תן לנו.

על מה התרעומת? והרי חכמינו זכרונם לברכה הם אלו שתיקנו את התפילה, הם אלו שהורו לנו לומר בכל יום שלושה פעמים 'רפאנו', 'ברך עלינו', תן לנו בריאות, תן לנו פרנסה... למה להתרעם עלינו?

אלא, מתברר שתפילה היא לא 'בקשה' אלא 'הכרה'. תפילה היא הצהרה פנימית שכל מה שיש לי – לא שייך אלי, כל ההישגים וההצלחות – הם שלו יתברך.

ח. בְּתִחַת הַמִּתְנָה...

לאחרונה, נכנסו קבוצה של בחורים בגילאי השידוכים אל הרבי וביקשו ברכה לדיווג הגון.

"אין לנו כוח לחכות", הדגישו, "אנחנו רוצים ברכה שהשידוכים שלנו יגיעו 'שוין' עכשיו!"

אמר להם הרבי: אני אולי נבהל מהבקשה הנחרצת שלכם, כי בכל זאת, **אם תצאו מכאן מאוכזבים ותברחו ממני – אני 'אויס' רבי'...**

אבל אני שואל אתכם – מה יהיה באותו ערב, כשתחזרו לביתכם ותגידו לבני הבית 'אני רוצה ארוחת ערב – אבל 'שוין'!

שם – כבר לא ייבהלו מכם כל כך מהר...

איך תתמודדו אז? מה תעשו כשהשניצל לא יהיה מוכן בזמן – אם אף פעם לא חוויתם המתנה? מאיפה תהיה לכם הסבלנות?

לכן אני אומר לכם, הישועה שלכם – בין כה וכה תגיע בדיוק ברגע המדויק, כל השאלה היא – **האם תשכילו לנצל את הזמן שנותר, וללמוד קצת סבלנות, ולהרגיל את הנפש שלכם בקנייני נצח של הבלגה, של המתנה, של חיבור לבורא ברגעים של חוסר סבלנות...**